

PHẦN NĂM

Con vô tâm vậy sao Khánh Vĩnh ? Con có biết anh con đang rối không chứ?

- Có thể chị ấy cùng vú đi chợ hay đi công chuyện gì đó.

Khánh Sơn gắt :

- Không thể cùng đi hai người cùng một lúc vậy đâu Khánh Vĩnh à.

Nhìn Khánh Sơn trong khoảnh khắc, Vĩnh trầm nghĩ :

Nếu họ có hạnh phúc thì vắng mặt nhau sao không hay biết ? ít nhất Linh San đau khổ lắm rồi và ít nhất Khánh Sơn cũng đang ê chề .

Vỗ vai anh, Khánh Vĩnh ôn tồn :

Em nhờ Hoàng Hà tìm Linh San hộ anh nha !

Chợt sau lưng họ, bà Hạnh vui vẻ lên tiếng :

- Ôi ! Cậu Bình đến lúc nào vậy ?

Ông Bình ồ lên niềm nở :

- Ấy vậy mà này giờ cháu không nghĩ ra.

Linh San nấp sau lưng bà e thẹn :

- Thưa ba, con cùng vú vừa ra chợ. Con mời ba cùng chú Khánh Vĩnh vào nhà.

Khánh Sơn liếc nhanh cô vợ hờ bé bỏng vui vui. Linh San không làm anh thất vọng, nên anh sáng sủa mở cửa nhà. Ngôi nơi bàn khách có cả bà Hạnh, ông Bình hồ hởi :

- Dì ạ ! Mấy tháng nay vợ chồng chúng nó không chịu về bên nhà thăm vợ chồng cháu. Ôi, bọn nhỏ bây giờ nó chờ ba mẹ đến thăm thôi.

Bà Hạnh đỡ lời :

- Một cô vợ không dám ra khỏi nhà, còn chồng thì bận bịu công việc suốt cả ngày đến quên buổi cơm trưa. Tôi cũng lạ cho bọn nó.

Linh San vòng tay lễ phép :

- Thưa ba, chúng con đang bận bịu nhiều việc ở công ty. Anh Khánh Sơn bảo để anh sắp xếp xong rồi về thăm ba mẹ và ở lại một tuần đằng nhà để bù lại.

Ông Bình cười hiền từ :

- Nói thì như vậy, nhưng ba vẫn biết chúng con không thể nào rảnh việc bởi thằng Sơn nó chậm chạp quá, phải không con ?

Linh San ửng hồng đôi má, nói khẽ :

- Hồng phải đâu ba... Anh ấy rất nhạy bén nên con không phải lo âu.

Ông chọt bảo :

- Linh San à !Khánh Sơn nó vừa nhận vào hai người để phụ việc với nó. Con thấy thế nào ?

Liếc nhanh Khánh Sơn, cô khẽ nói :

- Con hoan nghênh với suy nghĩ của anh ấy đó ba.

- Nghĩa là con đồng ý ?

Linh San nhẹ gật đầu dù lòng đang phân vân. Cô không nhìn đến anh, có lẽ Linh San đang mặc cảm ở Khánh Sơn, anh luôn khơi dậy nỗi ray rứt trong lòng của cô.

Thấp giọng, Linh San trả lời :

- Con mong muốn như thế đó ba. Chọt Khánh Vĩnh chen lời vào :

- Chị Hai à ! Liệu người lạ vào làm việc, họ có quan tâm đến sự nghiệp của gia đình chị không ? Tôi mong chị phải suy nghĩ thật kỹ rồi quyết định.

Nhưng anh ấy đã nhận người đến rồi, thiết nghĩ anh Sơn không để đến thất bại cho tương lai của ảnh đâu.

- Của chị nữa chứ ?

Cô cười nụ :

- Của ai cũng thế cả mà, Khánh Vĩnh lo gì đến việc của vợ chồng tôi ?

Có lẽ Linh San muốn bôi xóa tình cảm giấu kín của Khánh Vĩnh nên cô bướng bỉnh để anh giận mà không đến gần cô .

Nhưng trái với suy nghĩ của Linh San,

Khánh Vĩnh ân cần :

- Tôi sẽ cho Hoàng Hà đến với Linh San.

Linh San chu môi :

- Í ! Tôi đâu có đến công ty làm gì. Anh Sơn cung tôi lắm đó nha, ở nhà tôi còn không phải nấu cơm nữa đó.

Khánh Sơn ngượng với lời nói gần xa của Linh San. Anh chống chế :

- Cô vợ của anh bướng lắm Vlnh ạ. Cô ấy nói chỉ có trời mà biết.

Bà Hạnh tiếp lời :

- Khánh Sơn gặp phải Linh San, đây rồi thời gian không lâu, nó trở thành ông cụ non cho thiên hạ họ nể mặt.

Căn phòng khách rộn tiếng cười, xem như việc đến đây của ông Bình đã hoàn tất, Linh San không có một thái độ để ông nghi ngờ.

Nhất thời ông sẽ trở về và gặp riêng Khánh Sơn để tra gạn.

Linh San ngồi lại nơi ghế, một chút hững hờ in hằn trên đôi mắt tròn xoe. Cô nhìn anh trân tráo, cái nhìn của kẻ vô hồn khiến Khánh Sơn ái ngại. Anh đến gần cô vỗ về :

- Linh San ! Anh muốn nói với em một chuyện và hy vọng em sẽ thông cảm cho anh.

Cô khoát tay :

Em hiểu rồi ! Phải chuyện anh nhận thêm hai nhân viên làm việc với anh ?

- Còn một việc ngoài ý của anh... Linh San ! Có lẽ anh ân hận khi tạo nhiều phiền muộn cho em.

Cô nhếch môi cười buồn :

- Anh đã có thật sự một mối tình mà anh anh vừa nhận ra... Em chúc anh may mắn !

Khánh Sơn vô tư :

- Nhưng em có buồn khi anh thật sự cưới một người con gái, mà anh yêu người ấy vì cô có với anh kỷ niệm từ thuở ấu thơ ?

Cô chớp mắt vội để giấu giọt lệ sắp tuôn, môi cô mím thật lâu cô nén tiếng nức nghẹn. Một giây phân vân, Linh San chợt tươi tắn lạ :

- Em vẫn ở lại ngôi nhà này với anh chứ hả ?

Khánh Sơn cười gượng :

- Tùy em và mọi quyết định do em. Có điều... - Ngập ngừng thật lâu, anh trầm giọng

- Tạm thời Thử Lan làm việc chung với anh và cùng ở trong nhà này với em nhé ! Em cứ ở đây đến khi nào em gặp được người em yêu.

Ôi, Linh San lnuồn gào thét to lên : Khánh Sơn ơi ! Anh đứng đó nhưng xa với tầm tay em qua: Em có nên nhắc lại cho anh nghe không, hay em nhắc lại chỉ để anh cười nhạo em ?

Cô lưỡng lự ở hai nẻo chia xa. Biết rằng vú sẽ đau lòng vì vắng bóng một đứa cháu khi cô bỏ đi trong âm thầm, nhưng ở lại, Linh San không thể giành lấy tình yêu của kẻ khác.

Không phải suy tính đắn đo nên Linh San bỏ đi vào phòng với bước chân xiêu vẹo. Hết rồi một thuở tìm mong chú bé ạ ! Chú bé đã trưởng thành và chững chạc với đời nên quên mất cô bé ngày xun đang âm thầm giữ mãi chiếc lá vàng kỷ niệm.

Thần thờ trên sân thượng bên chậu bàng cảnh nên Linh San quên cả giờ giấc của buổi cơm trưa. Cô tựa lưng vào vách nhắm đếm từng ngày mà cô phải cam chịu. Một đứa em gái của anh đúng nghĩa, nên Thử Lan càng thân thiết với cô hơn. Tính ra đã hơn một tháng đối mặt với cô gái xa lạ ấy, Linh San luôn tự bảo với lòng hãy ngẩng mặt nhìn cuộc đời đen bạc đang sẵn dành. Sau phút giây trấn tĩnh, cô nhếch môi cười buồn rồi lặng lẽ rút vào phòng riêng.

- Hù !

Linh San giật mình quay lại :

- Thử Lan về rồi à ? í chết ! Tôi lại quên nấu cơm. Chị chờ tôi chừng ba mươi phút thôi.

Cô gái vui vẻ :

- Tôi vào bếp phụ với Linh San nha, kéo anh Sơn về đến không kịp bữa cơm, ảnh rầy. Khoát tay rồi quay lưng đi dần xuống cầu thang, Linh San cười nói :

- Có chị bên cạnh anh ấy, ảnh không đói đâu Chị an tâm đi ! Tôi cam đoan với chị đây.

Loay hoay cho xong bữa cơm, Linh San quên rằng cô đang uất nghẹn quẹt vội nước mắt. Cầm cúi bước dần lên cầu thang từng bậc, cô dừng lại ở bậc thang cuối cùng để trở mắt chăm chú. Họ đang hôn nhau trong vòng tay siết chặt. Linh San lùi dần bằng những bước chân âm thầm.

Gục mặt nơi bàn ăn lâu lắm, Linh San nghe tiếng gọi khê có vẻ cười đùa :

- Ngủ quên hả Linh San Sao không gọi anh Sơn xuống nhà ăn cơm ?

Linh San miễn cưỡng đáp :

- À! Tôi chỉ ngồi đây để đợi vì không biết anh chị thích dùng cơm vào giờ nào ?

Khánh Sơn đứng sau lưng nhả nhó :

- Bọn mình cùng ăn cơm đi, trưa lắm rồi đó Thử Lan. Em còn phải nghỉ ngơi để chiều đi làm.

Linh San đứng lên :

Anh chị dùng trước đi nha, Linh San vào phòng một chút.

Khánh Sơn nhỏ nhẹ :

Sao không ăn chung với anh hả, Linh San ?

- Em đang ủi mấy bộ quần áo còn bỏ dở.

Cô bỏ đi không cần ai nhìn thấy. Sau khi đóng sầm cánh cửa lại, Linh San vung tay vả vào mặt đến lúc mới mòn.

Không biết đến bao lâu thì cô mới tỉnh giấc và vội mở cửa phòng sang nhà thăm bà vú. Linh San chợt thộn mặt nơi cửa, bởi Khánh Vĩnh cũng vừa dừng xe trước hiên nhà. Nét mặt anh nghiêm trang đến lạnh lùng. Thấy cô, Khánh Vĩnh hỏi ngay :

- Chị Hai ! Sao chị mãi rúc mình trong căn nhà này chứ ? Chị có biết hiện giờ nơi văn phòng làm việc của anh Sơn xảy ra bao nhiêu việc không chị ?

Linh San nhướn mắt bờ ngỡ :

- Sao lại kéo tôi vào trách nhiệm này nữa hả Khánh Vĩnh. Thử Lan đang làm việc với anh Khánh Sơn kia mà.

Thử Lan à ?

Khánh Vĩnh *mím* môi vẻ tức giận in rõ trên đôi mắt gay gay của anh cho Linh San bối rối.

Cô vờ giả lả :

- Chị Thử Lan có trình độ chuyên môn khá, nên tôi cũng yên tâm.

Khánh Vĩnh nói mĩa :

- Hay là chị không yêu anh Sơn của tôi, chị hãy nói để ba mẹ tôi đlnh liệu.

- Hả! Bộ ai đó nói gì với Khánh Vĩnh mà Khánh Vĩnh gay gắt với tôi ?

- Linh San đừng vờ vô tư trước tình huống. Tôi thật không muốn nhìn thấy em sống trong cô lẻ khi bên anh trai tôi có nguồn hạnh phúc mới. Linh San hiểu rồi mà.

Linh San cúi mặt lẩn tránh ánh mắt như đồ lửa của Khánh Vĩnh. Anh đang kèm hãm lòng mình hay đang oán giận cô ?

Sực nhớ Linh San đưa tay mời :

Vào nhà chứ Khánh Vĩnh ! Chứ đứng mãi nơi cửa nhà để nói chuyện với tôi, không ngại Hoàng Hà nó buồn hay sao ?

Ngồi vào ghế đối diện với cơ, anh khẽ nói :

Linh San không phải nhắc đến. Cô sắp đến đây với cơ đấy

Linh San mỉm cười :

- Các người hãy vì các người trước đã, tôi có sao đâu nào ?

Cô vừa nói xong thì Hoàng Hà đến, giọng cô bạn hí hửng :

- Linh San ở miết trong nhà khỏe quá cha báo hại Hoàng Hà đi "rình rập" người yêu Hà nói gì, mình hồng hieu vậy ?

Hoàng Hà buông tiếng :

- Biết trước Linh San sẽ không có hạnh phúc với anh Khánh Sơn, nhưng mình lấy làm lạ và gằn như oán trách ở người lớn đã tạo hiểu trái cho bạn. Có phải Linh San vì chữ Linh San lác đầu :

- Không phải đâu Hoàng Hà, San yêu anh Khánh Sơn mà.

Khánh Vĩnh nói ngay :

- San yêu anh tôi ? San có biết ghen hờn hay không khi anh ấy có sẵn bên cạnh một cô gái trẻ đẹp ?

- Linh San đáp tỉnh :

- Thử Lan đang ở trọ trong nhà này với San. Chị ấy rất tốt mà.

Hoàng Hà trở mắt :

- Ở chung trong nhà này, nhưng...

Cô cười nụ, kể tai Linh San nói khẽ :

- Đêm xuống thì sao nào ?

Linh San đâm vào vai bạn rồi vụt chạy :

- Hỏi gì mà kỳ cục!

- Hồng có kỳ đâu nha bạn! Hà nghe đầy lỗ tai nên chịu hồng nổi vì ghen giùm bạn đó.

Rồi cô nắm tay bạn kéo lại ở bậc thang thứ nhất, nghiêm giọng :

- Không có anh Khánh Vĩnh ở đây, hãy nói thật cho mình nghe đi Linh San !

Vừa bước lên từng bậc cầu thang, Linh San vừa nói :

- Không có việc gì xảy ra để bạn buồn cho San đâu. Có điều San không muốn đến nơi làm việc của anh ấy, chỉ ngại các bạn đàm tiếu mình ham danh lợi thôi.

- Thật không Linh San ? Bỏ đừng mang vào lòng những trắc ẩn để lụy thân nha. Anh Sơn thay đổi rồi San ạ. Anh ấy rất khắt khe với công nhân, nên họ xì xào đến tai mình, trong đó họ nhắc rất nhiều đến Thử Lan.

Dường như chị ta là đề tài bất mãn trong lòng họ.

Rồi cô chùng giọng :

- Thế nào thì San cũng phải quan tâm đến các bạn chứ.

Linh San ngắt ra :

- Mình hiểu cả rồi Hà ạ i Mình hiểu cả đến nguyên nhân Khánh Vĩnh cái gắt với mình nữa đó. Vậy Hà với anh Vĩnh về đi, ngày mai Linh San sẽ có mặt để đấu tranh cho các bạn.

Linh San từ giã bạn bằng cái vẫy tay nơi hiên nhà. Cô đứng trơ ra nhìn theo đôi bạn song song chạy xe trên đường phố - một đôi nhân tình lý tưởng trong mắt Linh San.

Đối diện với Linh San trong bàn ăn, Khánh Sơn dõi mắt theo dõi thái độ của cô. Linh San bỗng yêu đời và tươi tắn đến lạ. Cô vui nên Khánh Sơn không ngần ngại để cởi mở tâm tư của anh cho cô hiểu, bởi Khánh Sơn đang say đắm bên Thử Lan: Tình yêu của họ càng sâu đậm thì Linh San chỉ là chiếc lá lìa cành.

Buông chén xuống bàn, Khánh Sơn đi ra phòng khách ngồi nơi ghế, chân gác chéo ung dung phì phà điếu thuốc. Trông thái độ bình thản của Khánh Sơn cũng là dịp may cho Linh San. Cô lẻo đẹo ra sau tỉnh táo ngồi vào ghế đối diện, cất giọng dịu dàng :

Anh Khánh Sơn! Chiều nay em muốn nói với anh một chuyện, em hy vọng anh không từ chối.

Khánh Sơn nhíu mày :

- Quan trọng lắm không Linh San ? Hay em đã tìm được người em yêu rồi ?

Linh San nghẹn giọng :

- Dạ... Nên em xin anh cho em rút lại lời hứa trước đây, để em trở về bên bà vú của em.

Nhưng bà sẽ buồn lòng việc của hai đứa.

- Không sao, em sẽ nói rõ ngọn nguồn cho bà nghe là em không yêu anh, thì hạnh phúc của chúng ta không thể có được. Bà sẽ tha thứ cho em thôi. Em hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra cho anh cũng như em. Nhưng ngược lại, em xin anh một ân huệ.

Khánh Sơn có vẻ bất ngờ :

Hả! Em cần gì ở anh Linh San ?

Cô đáp ứng :

- Em xin trở lại làm việc cho anh.

Trầm ngâm giây lâu, Sơn nhìn cô không chớp mắt rồi hỏi :

- Thế còn những người đang làm việc cho anh ?

- Em chỉ xin vào làm công nhân cùng các bạn em thôi.

- Em ngồi may ?

Cô gật nhẹ :

- Dạ...

Thử Lan cất giọng trong veo từ phía sau :

- Linh San đi làm việc nữa, chắc cả ba đứa phải thất ruột vì đói.

- Việc này đã có anh Sơn lo cho chị, chị đừng ngại.

Thử Lan chớp mắt liếc nhanh Khánh Sơn :

- Chà! Có Linh San làm việc, cô và tôi hai ý, 11ệu công việc có trôi chảy không đây ?

- Tôi chỉ ngồi may thì dính líu gì đến nơi văn phòng làm việc hả chị ?

Thử Lan hỏi :

- Cô biết may nữa hả Linh San ? Vậy mà bao lâu nay, tôi không hề hay biết.

Linh San cười nụ :

- Thì bữa nay chị đã biết rồi đó. Tôi không thể ăn không ngồi rồi để anh chị nuôi.

Xót dạ! Khánh Sơn kêu than :

- Linh San cứ ở nhà đi, anh sẽ trợ cấp hàng tháng cho em.

Linh San lắc đầu phân bua :

- Em nhớ các bạn và em không thể lìa xa nơi có trong lòng em nhiều ấn tượng tốt đẹp.

Linh San im lặng cố nén tủi hờn để cầu cạnh anh trước một người con gái lạ. Sao tệ vậy Linh San ? Có lẽ mi yêu và đã lỡ nên cho đi một lần bưng bình để rồi ăn năn. Cô nhìn anh, gằn giọng :

- Anh đồng ý với em há! Bắt đầu từ ngày mai, em trở lại làm việc với các bạn. Khánh Sơn khoát tay, nói với Thử Lan :

- Thử Lan lên lầu chờ anh, anh cần nói chuyện với Linh San ít phút.

Cô gái duyên dáng :

- Mau mau lên lầu với em nha, Khánh Sơn ! Em cũng đang muốn nói với anh nhiều việc đó.

Cô ẻo lả đôi chân thoăn thoắt đi lên cầu thang. Linh San vẫn ngồi trơ ra. Biết nói gì khi anh đã xem cô xa lạ. Ấn tượng một chú bé trong lòng Linh San đã biến mất, bởi Khánh Sơn nay là một ông chủ đào hoa và có địa vị.

Linh San luôn tự hiểu lấy ở bản thân côicút nên quyết định xa anh và vĩnh viễn xóa kỹ niệm xưa đang chập chờn rất gần cô. Ngập ngừng, Khánh Sơn nói khẽ :

- Linh San à! Sẵn đây anh muốn nói với em một lần thôi, mong em hiểu cho anh nhé !

Linh San gắng gượng gật đầu :

- Em hiểu anh đang muốn nói gì với em rồi, nên em có quyết định về bên vú vào ngày mai. Bởi em cũng như anh, chúng ta đều có lối thoát riêng. Hy vọng đôi bên gia đình không phải buồn lo đến việc của hai đứa.

- Anh chỉ lo lắng cho em Linh San à, rồi người đời sẽ nghĩ sao về anh ?

- Anh đừng lo ! Bên em vẫn có người con trai xứng đáng để em gửi thân. Em sẽ đưa anh ấy đến thăm ba mẹ anh, xem như chúng , ta chẳng còn gì để nói.

- Không. Anh muốn nói với Linh San rằng anh yêu em nhiều lắm. Nhưng... anh đã gặp lại Thử Lan, người con gái xưa kia một lần anh cứu vớt... Anh không thể bỏ rơi cô ấy Linh San à!

Cô cười nụ nói :

- Chị Thử Lan một lòng yêu anh thì anh không thể bỏ rơi chị ấy được. Còn em thì không hề yêu anh.

Câu nói lạnh lùng của Linh San có tác dụng. Khánh Sơn mím môi cay đắng... Chẳng còn gì để luyện tiếc Linh San cả Khánh Sơn ạ. Cô không hề yêu mi đâu.

Mím cười, anh nói nhẹ :

- Xem như em đã hiểu phần nào ở anh rồi đó Linh San. Việc của em, em cứ tiến tới, phần anh sẽ thu xếp với Thử Lan, em đồng ý chứ ? Còn ngay bây giờ, anh muốn sang nhà thăm vú.

Cô lắc đầu :

Không thể được. Em không muốn gây sự nghi ngờ trong lòng vú. Anh nhìn mặt bút rút :

- Sao em luôn gây khó khăn cho anh vậy Linh San ? Em có ý gì với anh không, cứ nói hết ý của em cho anh rõ đi.

Cô nhìn anh oán hờn :

- Thôi được, chúng ta sẽ đi, nhưng trước tiên hãy đến nhà cha mẹ anh rồi sau đó ghé về vú của em. Anh thấy thế nào ?

Khánh Sơn vô tình :

- Em muốn khi xa nhau phải cần đến ba mẹ anh, nghĩa là em yêu anh. Hoặc em muốn cho cả cái công ty của anh họ âm lên với chuyện ly hôn của chúng ta, để em được hãnh diện với đời ?

Ôi, anh yêu ! Linh San ngượng ngùng tránh ánh mắt sắc bén của anh đang muốn cắt đứt từng mảnh da thịt trên thân xác của cô Cô rùng mình rồi phân vân với những lời anh nói. Khánh Sơn luôn là người thắng cuộc nhưng cũng là người chối bỏ quà tặng. Sao thế hả anh ? Cô dịu mắt nhìn anh, má của Linh San

nóng bừng. Ô, hay cô sắp khóc ? Không! San không bao giờ khóc trước mặt anh đâu.

Gắng gượng cho qua đi nỗi xúc động, Linh San buồn bã nói :

- Em có muốn gây lụy cho anh đâu. Em chưa muốn anh sang thăm vú ngay lúc này, mong anh hiểu cho em. Vĩnh biệt !

Linh San ứa chạy vào phòng của cô, mắt mờ lệ . Vĩnh biệt môi tình ! - Cô lảo lảo một mình và thu dọn quần áo vào va ly. Xếp đặt các thứ ngăn nắp xong, cô xách va ly trở ra và khóa phòng lại.

Đảo mắt nơi phòng khách tìm kiếm nhưng vô vọng, anh vẫn ung dung với cô gái lạ nên Linh San bây giờ có là gì trong mắt anh đâu.

Bước từng bước gượng gạo trên lối đi quen thuộc, Linh San luôn dừng chân bất chợt. Sau giây phút ngần ngại, cô tự đấm tay vỗ vào trán, miệng lẩm bẩm. Sao Khánh Sơn không chặn ngang lối đi để cô còn được dịp gay gắt với anh.

Cắm cúi đôi chân trĩu nặng, cô bỗng nghe tiếng gọi từ xa. Trông qua bên kia đường, Linh San chau mày thâm nhủ : - Thử Lan biết lái xe ? Họ là những người sang trọng nên dễ hòa đồng bằng mọi hình thức.

Nhếch môi hững hờ khi chiếc xe hơi tấp vào lề Thử Lan băng qua lộ hồi hải :

- Linh San! Chúng ta vào quán nước nghe.

Cô đáp trả :

- Chị đến công ty trước đi Thử Lan, tôi chưa đến ngay bây giờ đâu.

- Tôi muốn trò chuyện với cô. Tụi mình vào quán nghe San ?

Linh San dừng bước nói :

- Chuyện không quan trọng. Chị cứ lo công việc của chị đi, sau giờ làm việc, chúng ta gặp nhau cũng chưa muộn.

Thử Lan gượng giọng :

- Chúng ta cần hiểu nhau nhiều hơn. Anh Khánh Sơn mong muốn như vậy đó San.

San cau mày gắt :

- Chị yêu anh ấy nhiều đến thế nên chiều lòng anh ấy mà không một lần cân nhắc cho mình sao ? Tôi luôn tôn trọng ở tình cảm của hai người thì anh Sơn cũng không nên xen vào chuyện riêng tư của tôi.

- Không phải như San tưởng đâu. Đây là chuyện có liên quan giữa tôi và cô.

Linh San cười mỉa :

- Tôi không yêu anh ấy thì còn gì để nói ?

- Nhưng anh Sơn kể cho tôi nghe tất cả chuyện giữa cô và anh ấy.

- Thật à ? ảnh kể sao hả chị ? Thử Lan khôn khéo thăm dò :

- Hình như chuyện tình của hai người không được suôn sẻ ...

Linh San lắc đầu cắt ngang :

- Cũng không hẳn như chị vừa nói đâu... Nhưng thôi, tôi còn phải lo công việc của tôi, hẹn chị dịp khác. Chào chị !

- Ồ... Linh San...

Thử Lan kêu lên, nhưng Linh San đã bước nhanh không quay lại. Thử Lan nhìn theo, đôi mắt như đổ lửa rồi cô dần mạnh từng bước về chiếc xe của mình

Dang điều khiển chiếc máy, chợt đôi môi Linh San mím chặt vì cô vừa phát hiện ra ông Khánh Bình đi ngang qua cửa để vào văn phòng. Cô ngồi thụt xuống lẩn tránh, mong sao không có ýệc gì xảy ra. Trong phòng chợt im phất một lúc lâu, bỗng nhiều tiếng cười nói ồn ào trở lại. Một cô la lớn :

- Linh San đâu, sao không ra chào đón "phụ vương" của mi ?

Chà ! Có lẽ ông đã về nên các bạn mới xôn xao lên khiến Linh San sượng sùng. Cô xua tay phân bua :

- Hãy nói chuyện của mình thôi các bạn ạ Có Linh San rồi, các bạn vui không hả ?

Một cô bạn thật thà :

- Linh San chịu trở lại làm việc nên bọn này nhờ thân một chút. Ông chủ của bọn mình lúc này khó quá, bởi bên cạnh có cô thư ký yêu điệu "thụt két" nên bọn này thường được hưởng hương vị của "yaourt" đó Linh San.

Linh San chúm chím môi :

- Mình hy vọng được kê cận các bạn trong mọi hoàn cảnh cho dù vliệc gì có thể xảy đến với mình đi nữa. Các bạn có chịu không ?

Một cô bạn ngồi gần bên trôn mắt nhìn Linh San như đang thăm dò trên khuôn mặt bạn xem có diễn biến gì đến với Linh San không ? Sao tự nhlên hôm nay Linh San xuất hiện đột ngột và nét bướng bỉnh cũng giảm đi nhiều qua đôi mắt Linh San.

Không nói dù nữa lời, cô bạn âm thâm lo cho xong công việc của mình và chờ đợi.

Linh San liền thoảng :

- Xa hẳn đoạn đường này hơn bốn tháng, Linh San buồn ghê lắm.

Các bạn chạnh lòng :

- Tự nhiên Linh San đi lấy chồng, bọn này cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Muốn đến thăm Linh San nhưng rất ngại vì ông chủ mới mẻ quá, biết ông nghĩ như thế nào về bọn này. Thở hắt ra, cô phân bua :

- San được tự do rồi Ngân ạ. Các bạn vui với mình đi. Mình sẽ sánh vai nhau cùng về những buổi chiều để đếm lá me rơi trên tóc của mỗi đứa, rồi cùng nhau bắt đuổi, cùng nhau đánh cầu... San cảm thấy đời tươi đẹp hơn.

Cô bạn thở thê :

- Ông chủ với bạn sao rồi hả San ?

Linh San nói nhanh :

- Chia tay trong âm thầm.

- Ông ta không làm khó San à ? Ờ há, xem chừng ông ta buông tha Linh San bởi vì bên ông ta bây giờ có cô thư ký xinh đẹp rồi.

Cũng may cho Linh San đó. Ngân cũng như các bạn đều tiếc cho Linh San phải vương luyến ông ta. Tội nghiệp anh Khánh Vĩnh ghê vậy.

Linh San chùng giọng :

- Xem như mình không duyên nợ với anh thì đành chịu. Còn Khánh Vĩnh, mình chỉ xem như anh trai của mình thôi.

- Chẳng lẽ Linh San có tình cảm riêng với ông chủ ? Vậy là bọn này đều nhầm lẫn Linh San ư? Chúng nó đều bảo Linh San bị ép buộc lấy chồng kia mà.

Cô gượng cười :

- Bà vú của Linh San quen biết với ba mẹ anh ấy, nên họ tự quyết định quá nhanh, đến San cũng không kịp phản ứng.

- Nhưng ông ta vì yêu Linh San để cưới hay vì sự bắt buộc của gia đình ?

- San hoàn toàn không hiểu, nhưng đôi lần San trông anh rất tội nghiệp.

Cô bạn lém lỉnh :

- Tội nghiệp thì thương cho xong việc. Bởi San không chịu nên ông ta mới nhận người làm, mà lại là cô gái đẹp nữa chứ.

- San không nghĩ đến những việc xa hơn tầm tay của mình đâu, Ngân ạ.

San chỉ mong sao mỗi ngày có mặt ở công ty với các bạn là San vui lắm rồi.

- Nói được thì giữ lời, kéo bọn này ngóng đợi nghe San.

Chia tay bạn ở ngã ba đường, Linh San lê chân nặng gót tấp vào hàng hiên dọc dãy phố dài mới đến được tổ ấm của cô.

Bước vào bên trong căn nhà từng ấm cúng và cho cô những nụ cười tươi tắn bên bà, Linh San lén đi lên thang lầu để vào phòng riêng của mình. Nhưng cô

dừng lại nơi cửa phòng. Ôi ! Vú đang lục soạn trong va ly của Linh San. Cô định quay bước trốn chạy, nhưng không thể được, thà chấp nhận để vú đay nghiến rồi thời gian sẽ xóa mờ được nỗi uẩn tình, nên Linh San bước vào lễ phép :

- Thừa vú, con đi làm mới về.

Bà Hạnh buông vội chiếc áo của Linh San xuống giường và trở mắt hỏi ngay.

- Vào đây Linh San ! Vú đang thắc mắc vì sao con lại mang va ly quần áo về bên này. Khánh Sơn nó hay biết gì không vậy con ?

Cô cúi mặt áp ứng :

- Dạ... chúng con... dạ... con đến công ty phụ việc với anh Khánh Sơn...

- Thì có vướng mắc gì đến việc con phải mang cả áo quần về bên này hả ?

Linh San nhăn mặt âm ức. Nói gì để bà hiểu cho cô, hay là cố giấu đến khi nào Khánh Sơn thật sự có hạnh phúc với người con gái xa lạ ấy ? Lúc đó Linh San sẽ nói hết mọi uẩn tình để bà nghe rồi xin bà tha thứ.

Mím chặt môi trước khi nói dối, Linh San tươi tắn :

- Nhà chung vách, để va ly quần áo ở đâu mà không được hả vú ?

Bà nhìn cháu nghi ngờ :

- Hừ ! Chắc là phải có chuyện bất hòa giữa hai đứa nên con bày trò giận dỗi có phải không ?

Cô kháu khỉnh :

- Vú đã quên Linh San hôm nay là bà chủ một công ty hay sao ? ít nhất con cũng phải thay đổi xiêm y để phù hợp với cương vị - chớ vú.

Nheo mắt, bà vui vẻ :

- Vậy mà vú cứ tưởng con đang làm rối rắm cho vú chứ. Nhưng rồi chồng con nó về chưa mà con còn cà kê bên đây không chịu về lo cơm cho nó ?

- Anh ấy không cho con nấu cơm nữa đó vú. anh sợ con ốm đau lười không có sức khỏe để làm việc.

Bà lẳng xăng bỏ chân xuống giường nói :

- Thằng Sơn này nó xấu số nên cưới phải cô vợ biếng nhác. Đây rồi đến lúc có con, chắc nó phải vào bếp mà thổi lửa.

Cô ngả đầu lên vai bà, vờ phân bua :

- Đến lúc à'ý có khác chớ vú. Những nhẽ được giờ nào hay giờ ấy vú ạ.

Bà vú mắng yêu :

- Tổ cha mày nè, con lớn đầu rồi vẫn còn nhõng nhẽo với bà. Thôi, mau về bên nhà lo cơm nước đi.

Nói xong, bà bước xuống nhà dưới. Linh San ngồi thừ ra nơi đầu giường của cô. Đưa mắt nhìn ra sân thượng, cô bắt gặp chiếc lá bàng rơi rụng. Cuống quít, cô đi vội ra nhặt lên trong đôi tay vụng dại. Ngẩng nhìn lên sân thượng nhà bên vách, Linh San thấy họ đang ngắt một chiếc lá thả rơi trên đỉnh đầu của cô. Khánh Sơn trân trọng kỷ niệm đến thế hay sao ? Linh San trừng mắt nhìn vào khoảng không, đôi mắt mở to của cô chưa đủ tia phản xạ để soi thấu trong lòng của Khánh Sơn ngay lúc này.

Nằm vùi trên giường, cô xem như một trò đùa ái tình vừa đi qua, nhưng nhớ làm gì để kiệt sức hả Linh San ? Tỉnh táo ngồi lên, Linh San chải lại mái tóc rối của mình lồi đến trước gương nhìn vào mỉm cười xinh xắn. Cô thầm nhủ : Chưa tệ đâu Linh San, mi phải vươn lên chứ ! Rồi mọi việc sẽ trôi qua nhanh cho mi thôi.

Diện vào bộ quần áo khá thơm mát rồi quàng lên vai chiếc túi xách, Linh San đi vội ra khỏi phòng. Không muốn phá rối giấc ngủ trưa của vú, Linh San khép cánh cửa cho bà rời bước đi.

Đến trước cổng nhà Hoàng Hà, Linh San đưa tay ấn chuông. Chợt cô bạn thét to mừng rỡ từ trong sân, cô chạy ra mở cổng vừa kéo bạn vào nhà vừa liến thoắng :

- Hôm rày được đến công ty làm việc, Linh San có vui không ? Có mệt không? Có nghe họ nói những gì về anh Sơn không ?

Linh San vào nhà với bạn, đôi má ửng hồng. Nhưng khi nghe bạn hỏi cô nhăn mặt nói :

Ôi trời ! Hỏi gì mà lăm vậ Hà ? San biết trả lời cái nào trước, cái nào sau đây ?

- Cứ trả lời hết từng điều một. Nhưng mà... San đợi một chút, mình vào lấy cho San lon nước ngọt đã.

Quay ra với hai lon nước ngọt trên tay, Hoàng Hà nhí nhảnh :

- Nào! Uống nước đi rồi chúng mình tâm sự suết buoi hén. Hôm rày nhớ San lắm, định sang bên ấy nhưng không ngờ San lại đến thăm mình.

Linh San cười, hỏi :

- Chuyện của bạn và anh Khánh Vĩnh sao rồi ? Tốt đẹp cả chứ ?

Hoàng Hà trợn mắt :

- Chà ! Bọn mình lấy đâu ra giờ trống để đi chơi. Mình vừa làm việc, vừa bị Khánh Vĩnh sai đi tứ hướng rồi vừa theo sát Thử Lan và Khánh Sơn để rình rập... Ôi ! Rã cả người ra luôn.

Linh San lắc đầu, buồn bã nói :

- Đừng làm những việc vô ích đó nữa Hà ạ ! Mình giờ đây đâu còn là gì của anh.

Hoàng Hà nhìn bạn thật lâu để tìm ở đôi môi Linh San có run lên khi thét ra câu nói vừa rồi không: Nhưng tuyệt nhiên cô bình thản trước bạn tuy giọng nói hơi buồn.

Hà dịu dàng nói khẽ : .

Người lớn ở hai gia đình có nghe thấy gì chưa Linh San ?

- Điều lo âu của mình là như vậy đó, nên mình đến đây chỉ mong Hà hiểu và ngăn anh Vĩnh, kéo anh ấy mách lại gia đình... chắc San khổ tâm lắm Hà ạ.

- Nhưng cách đối phó của San ra sao ?

- Mình vẫn đi làm hằng ngày, nhưng trở về với bà vú chớ không phải anh Sơn.

- Anh ấy chịu nổi sự cô đơn giữa một căn nhà rộng lớn ấy sao ? Hay là...

Hoàng Hà ngập ngừng rồi tiếp :

- Cô ta vẫn còn trọ ở trong nhà với anh ấy ? Linh San thình lặng, mắt sụp buồn. Cô muốn nói gì đó với bạn để lòng không phải ray rứt. Nếu mai này Linh San chỉ là một công nhân như bao người bạn khác, chỉ có Hoàng Hà là người hiểu được cô đang nghĩ gì.

Ngẫm nghĩ giây lâu, San nói khẽ :

- Họ quen nhau thuở còn đến lớp, nay tình cờ gặp lại nhau... mình tôn trọng giây phút thiêng liêng của họ .

Hà nhếch môi :

- Hà chỉ buồn ở người lớn thôi. Vú vô tình xô Linh San xuống vực thăm, còn gia đình của anh Khánh Vĩnh lại rất vô tâm với một đứa con chí hiếu.

Linh San lắc đầu :

Mình không yêu Khánh Vĩnh, ông bà đều hiểu rõ, nên... Ôi thôi! Buồn quá hả Hoàng Hà ? Mình chỉ đến chơi với bạn một vài tiếng rồi mình phải trở lại làm việc. Cô bạn nhìn đồng hồ rồi lảng xãng :

- Muộn mười phút rồi San ơi ! Chờ mình lấy xe rồi hai đứa cùng đi nha.

Linh San ngồi sau xe với bạn, lòng phân vân ở nhiều suy tính trong việc sắp tới. Cô nhẹ áp má vào tai bạn thì thào :

- Hứa với mình nghe Hà! Bờ hãy phát lờ nếu lỡ bắt, gặp anh Khánh Sơn với chị Thử Lan có đèo nhau trên phố.

Hoàng Hà dừng xe trước cổng, háy mắt :

- Rình rập còn chưa bắt được họ thì có đầu đến nỗi phải "lở" bắt gặp. Thôi, vào đi Linh San. !ạm biệt nhé !

Hoàng Hà phóng xe đi, bỏ lại Linh San đứng trông theo. Cô mơ ước cho mình được sống lại với những ngày tươi đẹp đã qua đi.

Trở về nhà với vú vừa đúng tám giờ tối.Đưa mắt liếc sang nhà bên, cửa đóng im lìm, bên trong chỉ có ánh đèn mờ nhạt. Cô mím môi rồi lách mình vào nhà. Vú đang nằm co ro trên bộ xa lông đáng thiếu nã. Cô nhẹ gót đến khều vào vai bà. Bà vú giật mình ngồi dậy hỏi ngay

Khánh Sơn vừa đưa cô gái nào vào nhà vậy Linh San ?

Cô đáp tỉnh :

Bạn của con đó vú. Vừa gặp lại nhau nên con nhờ anh đưa giùm về nhà trước. Nhưng sao vú chưa đi ngủ ?

Bà thiệt thà :

- Thấy nó đóng kín cửa nhà nên vú ngồi đây chờ eon hỏi qua câu chuyện. Nè! Về gọi cửa nó đi, vú đi ngủ *sớm* một bữa, hôm nay vú không được khỏe.

Cô giả lả :

- Con ở lại bên này với vú nghen. Mỗi lần vú không được khỏe là con lo lắm.

- Vú không sao đâu. Thôi, con về bên đó *với* nó đi Linh San. Vú đóng cửa à.

Bà vú của Linh San hôm nay không vui nên xô vai cô ra cửa rồi khóa lại, bỏ Linh San bên ngoài tựa lưng vào vách bán khoăn. Không biết đi đâu giờ này nên Linh San đành ngồi bẹp xuống đất, mắt cay xè. Cô thầm oán trách nghịch cảnh để cô phải long đong.

Bên trong nhà, Khánh Sơn đang cùng Thử Lan bước vào cuộc phiêu lưu tình ái. Anh nghe lòng mình nóng bức và không thể nào khép mắt lại được nên chờ Thử Lan say giấc, anh đi ra sân thượng, đưa mắt nhìn sang nhà bên cố tìm kiếm một tiếng thét trong veo của Linh San. Nhưng làm sao anh có lại được bởi Linh San đã thật sự rời xa anh. Bằng chứng trước mắt của cô cho anh hiểu là Linh San luôn hòa đồng với các bạn và bên cạnh sự hô hào của cô khiến các bạn đều quyết tâm thi thố tài năng, nên sản phẩm tăng lên đến anh không thể nào ngờ.

Anh nhìn lại gốc cây bàng rồi thở dài. Tại sao anh phải có cuộc sống ngăn đôi con tim thế? Anh yêu Linh San bằng tấm lòng trong sáng của cô, còn Thử Lan đã có *với* anh kỷ niệm thưở xưa nhưng anh không có sự rung động.

Phân vân ở nhiều nẻo cũng chỉ còn lại dư âm. Khánh Sơn muốn quên hết tất cả chỉ có men say mới giúp được anh ngay lúc này.

Đi dần xuống cầu thang rồi mở nhẹ cửa, bất ngờ Khánh Sơn thấy Linh San đang ngồi tựa vào cửa ngủ. Bé xốc Linh San trong đôi tay đi vào nhà. Cô giật mình thức tỉnh, mắt mở to nhìn anh e ngại :

- Cho em xuống ! Anh làm gì vậy ?

Khánh Sơn nghẹn nói :

Sao em không vào nhà hoặc gọi anh ?

Cô lắc đầu :

- Em về muộn, bà vú ngủ quên.

- Em biết giờ này là mấy giờ chưa Linh San ? Em không ngại những người đi ngang qua đây họ sẽ dị nghị à ? Vào nhà đi em ! Thử Lan đã say giấc và anh muốn nói chuyện với em, được không ?

Cô nhếch môi phớt lờ :

- Em có thông qua với chị Lan rồi, coi như mọi việc đã xong. Chị ấy không nói lại với anh sao ?

- Thử Lan đang thắc mắc về anh, cô ấy muốn đến thăm ba mẹ anh. Cô khoát tay :

- Đây không phải là chuyện của em. Chẳng lẽ anh chờ đến khi em hô to lên rằng em không yêu anh ?

- Nhưng chúng ta là những gia đình lân cận thân nhau thuở xưa.

- Đây là việc của người lớn, Linh San không xen vào để làm gì à ! Anh cứ lo việc của anh đi. Em tạm ngồi nhờ nơi bộ ghế của anh đêm nay, được chứ ?

Khánh Sơn cười gượng :

Có lẽ ngày mai sẽ khác Linh San ạ Anh không về nhà này nữa, em hãy giữ chìa khóa nhà cho anh.

Cô nhướng mắt lạ lẫm:

- Anh không sợ em bán ngôi nhà à ?

Khánh Sơn cười :

- Quyền là của em, anh có lỗi nên anh phải ra đi tay trắng, chịu chưa cô em ?

Linh San muốn gào to lên cho thấu nỗi oan trái, nhưng cô dằn lại được. Cuối cùng cô gật nhẹ với anh.

Khánh Sơn tươi ngay sắc mặt :

- Lỡ ba mẹ anh có đến thăm, em... ờ...em muốn nói sao cũng được nghe Linh San, để anh yên tâm.

Linh San cười thật hiền, nụ cười nhẹ khoe chiếc đồng tiền lún sâu trên đôi má mịn màng. Nhưng đối với Khánh Sơn, anh không thể tha thứ cho bản thân và không xứng đáng đặt lên đôi má ấy một nụ hôn nóng bỏng.